

Arrest

nr. 315 301 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LUIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 19 november 2022 en verzoekt op 21 november 2022 om internationale bescherming. Op 11 juni 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Afghanistan en bent u Pashtoun van etnie. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 01 januari 1999 in het dorp Hamzakhel, district Khogyani, provincie Nangarhar. Toen u 8 à 9 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar het dorp Bazikhel. Hier

woonde u met uw vader, moeder, broer en zus. U ging naar school en de madrassa tot de 9e klas. Als uw vader en broer aan het werk waren, had u de verantwoordelijkheid over het huis. U bracht de boodschappen en deed huishoudelijke taken.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voerde u de volgende feiten aan.

Uw vader, A. G., werkte sinds 2006 of 2007 als soldaat op een Amerikaanse basis. Hij werkte hier tot de Amerikanen zich terugtrokken van de basis in 2014. Vervolgens was uw vader één of anderhalf jaar werkloos. Daarna sloot hij zich aan bij de lokale politie en later bij de lokale volkopstand. Uw broer, Z., werkte van 2007 tot 2013 als soldaat bij het voormalige Afghaanse nationale leger. Uw broer was vervolgens één à tweeënhal jaar werkloos en sloot zich toen aan bij de lokale politie. Hij was gestationeerd in het gebied Waziro.

Drie à vier jaar vóór de machtsovername vond er een aanval van de Afghaanse Special Forces en de Amerikanen plaats in uw dorp. Hierbij werden acht talibanleden gedood. Na deze aanval kreeg uw familie vijf of zes bedreigingen van de taliban omdat uw vader voor de Amerikanen werkte. Uw familie hechtte geen waarde aan deze bedreigingen.

Tijdens de machtsovername op 15 augustus 2021 verliet uw vader Afghanistan en is uw broer vermist geraakt.

Twee dagen ná de machtsovername kwamen de taliban voor de eerste keer naar uw huis. Ze doorzochten uw huis op zoek naar uw vader en broer en Amerikaanse wapens. Zes à zeven dagen na de machtsovername kwamen de taliban voor de tweede keer bij u thuis langs. 15 à 18 dagen na de machtsovername kwamen de taliban voor de derde keer naar uw huis en werd u meegenomen omdat uw vader en broer niet aanwezig waren. U werd vijf à zes dagen vastgehouden door de taliban. Met de hulp van de malik en de dorpsouderen lukte het uw moeder om u vrij te krijgen, op voorwaarde dat uw vader en broer aan de taliban worden overhandigd zodra zij ergens worden gezien.

20 à 25 dagen na de machtsovername verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u zeven maanden verbleef. U reisde verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 19 november 2022.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2022, waarbij u zich voordeed als minderjarige door als geboortedatum 31 juli 2006 op te geven.

Sinds uw vertrek ondervindt uw familie gezondheidsproblemen en economische problemen. Ook komen de taliban nog naar u, uw broer en uw vader vragen. De laatste keer was twee à drie maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Uw vader en broer zijn momenteel nog steeds vermist.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ook vreest u voor wraak van de families van de mensen die omkwamen bij de aanval.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten voor: de taskara's van u, uw broer en uw vader, een wapenbadge en een werkbadge van uw vader, vijf werkcertificaten van uw vader, een wapenbadge en een werkbadge van uw broer, de Kabulbank kaart van uw broer en de enveloppe waarin u de documenten ontving. Tevens legde u kopieën voor van zeven pagina's van het militairboekje van uw broer en een aanbevelingsbrief van uw werkgever in België.

Op 2 februari 2024 stuurde u via uw advocaat een kopie van het volledige militairboekje van uw broer en twee werkfoto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader en uw broer voor de Amerikanen en de voormalige overheid werkten. Ook vreest u voor een wraakactie van familieleden van mensen die omkwamen bij een aanval de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten (ANSF) in uw dorp. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Voorop moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 december 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: “Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H. A. op datum van 22-12-2022 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Immers een de wijsheidstandten volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen.” Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent op 31 juli 2006 (zie Verklaring DVZ, vraag 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal stelde u aanvankelijk geboren te zijn in 2001, wat u vervolgens aanpaste naar 2004 (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 04 maart 2024 [CGVS], p. 3). Daarentegen werd doormiddel van het leeftijdsonderzoek uw geboortedatum vastgesteld op 01 januari 1999. **De vaststelling dat u herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.**

Verder dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering de zoon en broer te zijn van voormalige leden van de ANSF geen enkel geloof kan worden gehecht.

Ten eerste heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en de personen van wie u de documenten voorlegde daadwerkelijk familie zijn. Ter ondersteuning van jullie familieband legde u uw taskara, de taskara van uw beweerde broer én vader voor. Een taskara is een Afghaans document met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Deze taskara's stellen dat u en uw broer dezelfde vader hebben, maar uw taskara is niet volledig leesbaar (CGVS, p. 15-16). Dit ondermijnt de bewijswaarde van uw taskara ten eerste. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en

zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Enkel deze taskara's volstaan dan ook niet om uw familieband aan te kunnen tonen. In dit licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw verklaringen omtrent uw beweerde vader en broer en hun tewerkstellingen.

Ten tweede kan wegens uw uiterst beperkte kennis omtrent de werkzaamheden van uw vader, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de persoon waarvan u de documenten voorlegde daadwerkelijk uw vader betreft. U gevraagd alles wat u weet te vertellen over de job van uw vader voor het voormalige Afghaanse nationale leger, stelde u dat hij op een basis in Khogyani werkte, de plek verdedigde waar Amerikanen gestationeerd waren en hij "soldaat/politieagent" was (CGVS, p. 9-10). Betreffende de eenheid van uw vader, stelde u dat hij "een soldaat, een politieagent" was (CGVS, p. 10). Dit is zeer opmerkelijk, gezien dit twee totaal verschillende beroepen betreft bij zeer verschillende afdelingen van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Daarenboven gaf u hiermee geen antwoord op de vraag. Op de vraag wat de naam was van de groep waar uw vader voor werkte, een specifiek bataljon, brigade of divisie, antwoordde u dat dit "Skoot" was (CGVS, p. 10). Dit is een merkwaardig antwoord, wat tevens niet overeenkomt met de door u voorgelegde documenten. Dat u niet eenduidig kan verklaren over het beroep van uw vader en zijn eenheid, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U vervolgens gevraagd wat u verder kon vertellen over uw vaders job, antwoordde u dat er "niets bijzonders" te vertellen was (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de taken van uw vader antwoordde u nogmaals dat hij de plek waar de Amerikanen gestationeerd waren verdedigde (CGVS, p. 10). Voor een tweede keer gevraagd alles te vertellen over de job van uw vader, gaf u aan dat uw vader vaak over gevechten sprak (CGVS, p. 11). U nogmaals gevraagd wat u verder nog weet over de job van uw vader, stelde u de complete informatie al gegeven te hebben (CGVS, p. 21). Vervolgens gevraagd of u zich verder nog iets herinnerde over de job van uw vader, vertelde u over zijn salaris en zijn verlof (CGVS, p. 21). Gelet op het feit dat uw vader volgens uw verklaringen zeven à acht jaar voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 10), zijn uw verklaringen uitermate beknopt en oppervlakkig. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, doet uw gebrek aan kennis ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een vader te hebben die werkte voor de ANSF.

Ook uw verklaringen betreffende de documenten die hebt voorgelegd, zijn niet bij machte om uw familieband met de persoon van wie deze documenten zijn, aannemelijk te maken. Zo verklaarde u over de wapenbadge en de werkbadge enkel dat deze waren van "toen hij bij de Amerikanen was" en dat het door de Amerikanen aan uw vader werd gegeven (CGVS, p. 16-17). Gevraagd waarom uw vader de werkbadge kreeg, stelde u dit niet te weten omdat het uw vaders job was (CGVS, p. 17). Deze uitleg is echter niet voldoende om uw gebrek aan kennis te rechtvaardigen. Wat betreft de vijf werkcertificaten van uw vader, kwam u telkens niet verder dan te stellen dat deze door de Amerikanen werd afgegeven op de plek waar uw vader werkte, dat uw vader daar lange tijd heeft gewerkt en hij veel waarderingbrieven kreeg (CGVS, p. 17-18). Gezien u zelf stelde dat uw vader deze certificaten op verschillende momenten kreeg, is het niet meer dan logisch dat uw vader deze certificaten voor verschillende redenen ontving. Uw gelijkaardige verklaringen voor alle certificaten is dus absoluut niet logisch en ondermijnt uw geloofwaardigheid. U stelde weliswaar uw vader gevraagd te hebben naar de betekenis van de documenten, waarbij de enige uitleg was dat het om een waarderingbrief ging die liet zien dat uw vader voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 19). Ook deze uitleg is erg summier. Daarenboven stelde u toen nog heel jong te zijn en zich niet meer te herinneren wanneer u uw vader dit gevraagd hebt. Gelet op het reeds vermelde belang van het profiel van uw beweerde vader, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis.

Tevens stelde u dat uw vader één of anderhalf jaar nadat hij stopte met zijn werkzaamheden bij de Amerikaanse basis zich aansloot bij de lokale politie (CGVS, p. 10). Toen de posts eenmaal waren opgericht sloot uw vader zich volgens u aan bij de lokale volksopstand (CGVS, p. 10). Uw gebrek aan kennis over deze latere tewerkstelling maken dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Over zijn tijd bij de lokale politie stelde u "geen specifiek nieuws" te hebben (CGVS, p. 10). Dit is zeer vreemd. Ook kon u niet zeggen met wie uw vader werkte (CGVS, p. 22). U gevraagd wat u kon vertellen over de job van uw vader bij de volksopstand, wist u niet hoe u dit moest uitleggen (CGVS, p. 22). Nogmaals gevraagd alles wat u weet over uw vaders werkzaamheden bij de volksopstand te vertellen, stelde u slechts dat uw vader het gebied verdedigde, de wacht hield en het niet toeliet dat de taliban de dorpen binnen gingen (CGVS, p. 22). Op de vraag wat u nog kon vertellen over uw vaders job bij de volksopstand antwoordde u dat hij "misschien niets specifiek heeft gedaan" (CGVS, p. 22). Uw uiterst beperkte kennis over de werkzaamheden van uw vader bij de volksopstand is zeer opmerkelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een vader te hebben die werkzaam was voor de volksopstand. Dient hierbij nog eens benadrukt te worden

dat u al geruime tijd volwassen was - u was 22 jaar oud bij vertrek uit Afghanistan - waardoor redelijkerwijze verwacht kon worden dat u meer toelichtingen zou kunnen verschaffen, quod non.

Samengenomen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen de zoon te zijn van de persoon van wie u de documenten voorlegde. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw vader werkzaam was voor de ANSF en de lokale volksopstand.

Ten derde kan wegens uw uiterst beperkte kennis en verscheidene incoherenties omtrent de werkzaamheden van uw broer, geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de persoon waarvan u de document voorlegde daadwerkelijk uw broer betreft. U gevraagd alles wat u weet te vertellen over de job van uw broer, antwoordde u – naast de vraag weliswaar – dat hij vele verhalen vertelde en vroeg u of u een verhaal moest vertellen (CGVS, p. 11). U gezegd dat u alles wat u weet mag vertellen, gaf u een algemeen antwoord: uw broer “vertelde dat gevechten vaak voor kwamen in een bepaalde provincie en dat de taliban veel soldaten tot martelaar heeft gemaakt” (CGVS, p. 11). Een tweede keer gevraagd alles wat u verder weet over de job van uw broer te vertellen, stelde u destijds jong te zijn geweest en geen specifieke informatie te hebben (CGVS, p. 11). Uw ‘jonge’ leeftijd is geen verschuiving voor uw gebrek aan kennis over de tewerkstelling van uw beweerdde broer. Voor een derde keer gevraagd alles wat u weet over de job van uw broer te vertellen, kwam u niet verder dan de frequentie van zijn verlof, het gegeven dat hij vaak bij gevechten betrokken was en dat hij voor lange tijd heeft gediend (CGVS, p. 23). U voegde daar aan toe dat u geen specifieke informatie hebt (CGVS, p. 23), wat uitermate vreemd is gezien het belang van het profiel van uw beweerdde broer en uw eigen eerdere verklaring dat uw broer een lange tijd gediend heeft. Er kan hierdoor redelijkerwijze verwacht worden dat enige kennis heeft over de werkzaamheden van uw beweerdde broer. U nogmaals gevraagd wat u verder kunt vertellen over de job van uw broer, gaf u nogmaals aan dat hij voor lange tijd gediend heeft en bij gevechten betrokken is geweest. U vulde dit aan door te stellen dat u reeds een uitgebreide uitleg gaf (CGVS, p. 23). Dit is echter niet het geval en gaat tevens voorbij aan de gestelde vraag. Doorgevraagd op de gevechten die u meermaals aanhaalde, bleef u weer oppervlakkig door te stellen dat gevechten normaal waren in Afghanistan en overal gebeurden (CGVS, p. 23). Tevens stelde u dat er geen groot gevecht was voor u over kon spreken, u zei zich dat niet te herinneren (CGVS, p. 23). Het is eens te meer opmerkelijk dat u deze gevechten meermaals aanhaalde en er vervolgens niet uitgebreid over kon verklaren. Uw oppervlakkige en onsamenhangende verklaringen doen in hevige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen een broer te hebben die werkzaam was bij de ANSF.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u de eenheid van uw broer niet kon noemen. U herhaalde slechts dat uw broer voor het leger werkte (CGVS, p. 11-12). Vervolgens gevraagd naar het uniform van uw broer, verwees u gelijk naar foto's op uw gsm (CGVS, p. 12). Deze foto's stuurde u na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat naar het CGVS (zie document 14 groene map). Wat deze twee werkfoto's van uw broer betreft, dient opgemerkt te worden dat het bij dergelijke foto's voor het CGVS onmogelijk is om te weten wie de gefotografeerde mensen zijn en in welke omstandigheden de foto's zijn genomen en of ze al dan niet zijn geposeerd. Daarenboven betreft dit fotokopieën, welke weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemt allemaal des te meer daar uit objectieve informatie (zie infra) blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. U legde kopieën van foto's van uw beweerdde broer neer, doch geen enkele foto waarop u samen met hem in familieverband staat afgebeeld. De kopieën die u neerlegde kunnen met andere woorden van eender wie zijn en bevestigen niet dat dit uw beweerdde broer betreft.

Eveneens gevraagd wanneer uw broer begon bij het leger, stelde u dat hij ongeveer van 2007 tot 2013 werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 11). Dit komt echter niet overeen met de door u voorgelegde documenten. Zo stelt het militairboekje van uw broer dat hij zich op 27 Jaddi 1386 Afghaanse kalender (cf. 17 januari 2008 Gregoriaanse kalender) aanmeldde bij het rekruteringscentrum (CGVS, p. 19-20) en schreef hij zich volgens zijn wapenbadge in op 6 april 2010 (zie document 9 groene map). Ook het beweerdde einde van uw broers tewerkstelling bij het voormalige Afghaanse nationale leger komt niet overeen met de voorgelegde werkbadge, die stelt dat het contract van uw broer liep tot 5 oktober 2014 (zie document 8 groene map). Deze incoherenties tussen uw verklaringen en de voorgelegde documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde wapen- en werkbadges en de Kabul Bankkaart van uw beweerdde broer een markante incoherentie vertonen. Zo vermeldt de werkbadge van uw broer de achternaam **H.** terwijl de wapenbadge en de Kabul Bankkaart de achternaam **M.** vermelden (zie documenten 8, 9, 10 groene map). Men kan verwachten dat deze badges op hetzelfde moment en met dezelfde beschikbare informatie worden opgesteld. Het is dan ook bevreemdend dat deze drie documenten niet dezelfde achternaam van uw broer bevatten. Gelet op de reeds besproken relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, kunnen deze documenten dan ook niet de tewerkstelling van uw beweerdde broer

onderschrijven. Tevens kan hiermee niet worden aangetoond dat de persoon van wie de documenten afkomstig zijn, daadwerkelijk uw broer betreft.

Voorts kan ook aan uw beweringen een broer te hebben die werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie, geen geloof worden gehecht. Zo kon u niet verklaren wie de collega's van uw broer waren en kende u enkel de naam van een commandant maar wist u niet of zijn naam S. of S...e was (CGVS, p. 12). Wat betreft de taken van uw broer stelde u dat hij "naar buiten ging om te vechten" als ze een rapport kregen. In acht genomen dat uw broer in 2014 of halverwege 2015 begon bij de lokale politie en hij daar dus vijfenhalf à zeven jaar werkzaam is geweest, is uw kennis opvallend summier en niet overtuigend. Daarenboven heeft u geen documenten ter staving van zijn tewerkstelling bij de lokale politie voorgelegd, wat voorst afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen de broer te zijn van de persoon van wie u de documenten voorlegde. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw broer werkzaam was voor de ANSF.

Voor zoverre u stelde dat uw beweerde vader en broer Afghanistan verlaten hebben tijdens de machtsovername, is het zeer opmerkelijk dat uw vader en broer u hier niet over hebben geïnformeerd (CGVS, p. 22-23). U was de oudste zoon thuis als uw vader en broer afwezig waren en u was dan verantwoordelijk voor het huishouden (CGVS, p. 4). Daarenboven was u ten tijde van de machtsovername al een volwassen man, waardoor het niet aannemelijk is dat zij zonder enig bericht zijn vertrokken. Logischerwijs hadden zij u hiervan op de hoogte gebracht. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw familie geen enkele poging hebben ondernomen toen u nog in Afghanistan was om uw vader en broer te vinden (CGVS, p. 22). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat men al het mogelijk probeert om vermiste gezinsleden terug te vinden – zeker als deze werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid en gezocht worden door de taliban – en om meer informatie te krijgen over hun verblijfsplaats. Dat u en uw familie dit niet direct gedaan hebben, is zeer opmerkelijk en zet grote vraagtekens bij de daadwerkelijke vermissing van uw beweerde vader en broer.

Om bovenstaande redenen kan het CGVS niet anders dan concluderen dat aan uw beweringen de broer en zoon te zijn van voormalige leden van de ANSF geen enkel geloof kan worden gehecht. Gezien de profielen van uw vader en broer – die het CGVS als ongeloofwaardig beschouwt – aan de basis zouden liggen van de voorgehouden vervolgingsfeiten, kunnen ook deze vervolgingsfeiten niet als geloofwaardig worden beschouwd. Bijgevolg kan uw hieruit voortvloeiende vrees ten aanzien van de taliban niet worden aangenomen.

Ten vierde, wat betreft deze vervolgingsfeiten verdient opgemerkt te worden dat de aanval van de Afghaanse Special Forces en de Amerikanen in uw dorp drie of vier jaar vóór de machtsovername plaatsvond – dus in 2017 of 2018 (CGVS, p. 14). Dat wil zeggen dat uw beweerde vader toen al drie of vier jaar niet meer werkzaam was voor de Amerikanen. Het is zeer opmerkelijk dat uw vader na al die jaren nog beschuldigd zou worden voor een aanval op talibanleden in uw dorp, terwijl u zelf ook aanhaalde dat andere dorpelingen ook voor de Afghaanse overheid werkten (CGVS, p. 13). Daarenboven kwamen deze beschuldigingen via de imam van het dorp en in de vorm van dreigbrieven, waarvan uw familie er vijf of zes zou hebben ontvangen (CGVS, p. 14-15). Het is zeer opmerkelijk dat uw vader geen waarde hechtte aan deze bedreigingen en ze simpelweg verscheurde (CGVS, p. 15). Dit doet ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden bedreigingen en geeft voorts blijk van een gebrek aan interesse in de beweerde vervolgingsfeiten. Gezien er geen geloof gehecht wordt aan het profiel van uw vader, is het niet aannemelijk dat uw familie brieven daadwerkelijk ontving en kan uw vrees voor vervolging door de taliban die hieruit voortvloeit dus niet worden aangenomen.

Bijgevolg is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban twee keer uw huis zouden hebben doorzocht na de machtsovername en u bij de derde keer zouden hebben meegenomen (CGVS, p. 13-14, 24). Bovendien houden uw verklaringen omtrent uw vrijlating absoluut geen steek, wat maakt dat aan uw gevangenneming door de taliban geen geloof kan worden gehecht. U stelde namelijk dat uw moeder, de imam, de dorpsouderen en de malik naar de taliban zijn gegaan en hebben gezegd dat u onschuldig bent (CGVS, p. 25). Zij stonden voor uw vrijlating garant, in ruil voor de belofte uw beweerde vader en broer aan de taliban te presenteren als zij ergens gezien zouden worden (CGVS, p. 25). Het is echter zeer onlogisch dat de imam, de dorpsouderen en de malik dit voorstel deden, gezien zij reeds op de hoogte waren van de vermissing van uw beweerde vader en broer (CGVS, p. 25). Daar zij zich dus bewust waren van het gegeven dat uw beweerde vader en broer niet zo snel ergens gezien zouden worden, is het niet logisch dat zij zich garant stelden en akkoord gingen met dit voorstel. Voorts is het zeer opmerkelijk dat de taliban u onder deze simpele voorwaarde zouden laten gaan, gezien ook zij op de hoogte waren van de afwezigheid van uw

beweerde vader en broer en zij hiermee het risico liepen dat ook u zou vluchten. Dit maakt dat aan uw gevangenneming en uw vrijlating geen geloof kan worden gehecht.

Ten vijfde kan uw vrees voor vervolging door de families van de talibanleden die omkwamen bij de aanval in het dorp niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat uw familie gevisieerd werd door deze aanval, gezien de profielen van uw vader en broer niet kunnen worden aangenomen (supra). Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u op enig moment problemen of bedreigingen van deze familieleden zou hebben gehad of in de toekomst zou dienen te vrezen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De taskara's van u, uw broer en uw vader, de wapenbadge en de werkbadge van uw vader, de vijf werkcertificaten van uw vader, de wapenbadge en de werkbadge van uw broer, de Kabulbank kaart van uw broer, het militairboekje van uw broer en de twee werkfoto's van uw broer werden reeds besproken.

De enveloppe toont louter aan dat u de originele documenten in België hebt ontvangen, wat hier niet ter discussie staat. De aanbevelingsbrief van uw werkgever in België toont enkel aan dat u in België werkzaam bent. Ook dit staat in deze beslissing niet ter discussie.

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Verklaring DVZ, vraag 33). Dit gezegd zijnde werden wel uw vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk (Verklaring DVZ, vraag 23). Het feit dat u besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developm

([euaa.eu](https://euaa.europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van

2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen***

individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afgaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afgaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 22-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot u 15, 16 of 17 jaar oud was naar school en de madrassa te zijn gegaan. U had een goede band met uw ouders en in de afwezigheid van uw vader en broer was u verantwoordelijk voor het huis. Zo deed u de boodschappen en de huishoudelijke taken (CGVS, p. 4-5). Ook bent u praktiserend moslim (CGVS, p. 5).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst. Zo staat u nog in contact met uw familie en wat vrienden (CGVS, p. 7), die u kunnen bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België in een fabriek van GLS werkt met Arabieren (CGVS, p. 7, 20). Verder leert u Frans in het opvangcentrum en brengt u daar tijd door met Afrikaanse, Turkse en Afghaanse vrienden (CGVS, p. 7). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat in strijd met deze bepaling geen correcte en grondige analyse werd gemaakt van de door hem voorgelegde relevantie informatie, rekening houdend met zijn specifiek profiel.

Wat zijn leeftijd betreft, vindt verzoeker het bijzonder ongepast dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) hem ervan beschuldigde gelogen te hebben, terwijl het commissariaat-generaal hem niet het subjectieve recht op opvang, voeding en huisvesting hadden gegarandeerd, een recht dat een resultaatsverbintenis van Fedasil is. Bovendien stelt verzoeker dat hij spontaan verklaard heeft dat hij werkelijk in 2004 geboren is en heeft hij zijn taskara overgelegd, net om zijn leeftijd en zijn wens om transparant te zijn te bewijzen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa. Ten eerste haalt verzoeker aan dat, in tegenstelling tot wat het commissariaat-generaal opmerkt, in de gehanteerde rapporten niet wordt gesteld dat het feit dat iemand in Europa heeft gewoond geen risico vormt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Er bestaat, bij gebrek aan voldoende informatie, geen zekerheid over de behandeling van Afghansen in geval van terugkeer. In verband met zijn persoonlijke situatie en profiel werpt verzoeker op dat hij Afghanistan verliet kort nadat de taliban de macht overnamen en dat hij dus nooit in een land heeft gewoond dat volledig door de taliban en hun regels werd geregeerd. Hij is ook al meer dan drie jaar het land uit en legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uit dat hij werkt, vrienden heeft en alle andere religies respecteert. Bovendien, aldus verzoeker, is hij volledig tegen de taliban en hun ideologie. Tot slot stipt hij aan dat bij het verzoekschrift een getuigenis van zijn werkgever is gevoegd om zijn integratie te bewijzen.

Aangaande zijn vrees vanwege het werk van zijn vader, werpt verzoeker op dat hij alle informatie gaf die hij had over het beroep van zijn vader en de problemen die hij in Afghanistan ondervond en dat hij ook alle (originele) documenten heeft voorgelegd waarover hij beschikte. Zo heeft hij de taskara's van zijn broer, zijn vader en zichzelf ingediend om hun verwantschap te bewijzen. Hoewel zijn eigen taskara niet duidelijk leesbaar is wat zijn geboortedatum betreft, staat er volgens verzoeker duidelijk op dat hij en zijn broer dezelfde vader hebben en dat zij in hetzelfde dorp geboren zijn. Deze elementen vormen, aldus verzoeker, een begin van bewijs van de familierelatie. Verder wenst verzoeker erop te wijzen dat hij niet gezegd heeft dat zijn vader een "skoot" was, maar een "escort", een Engelse term die als zodanig in Afghanistan wordt gebruikt en die de tolk verkeerd had vertaald. Tot slot, wat betreft de tegenstrijdigheden met betrekking tot de werkdata van zijn broer en zijn achternaam, wil verzoeker eerst verduidelijken dat de Afghaanse kalender niet dezelfde is als de Gregoriaanse en het Afghaanse jaar verandert in het midden van het Gregoriaanse kalenderjaar, waardoor het verschil van één jaar niet te wijten is aan een inconsistentie van zijn kant, maar veeleer aan de benadering die hij heeft gemaakt door de data om te rekenen van de ene kalender naar de andere. Daarnaast benadrukt verzoeker dat achternamen in Afghanistan niet hetzelfde belang hebben als hier en dat zijn broer zowel de bijnaam M. als H. gebruikte.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, de precaire socio-economische en humanitaire situatie en op de bijzonder zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar en citeert in dit verband uit diverse artikelen en rapporten.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in nog meer ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend bijkomend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- een getuigenis van verzoekers werknemer (stuk 3).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd volgende stukken:

- verzoekers individuele rekening 2023 (stuk 4);
- foto's van verzoeker met zijn vriendin (stuk 5);
- dreigberichten van de taliban (stuk 6);
- foto's van verzoeker in België (stuk 7);
- foto's van verzoekers broer in 2010, van verzoeker met zijn broer en vader en van zijn vader en broer (stuk 8);
- emailuitwisseling met de Rode Kruis-dienst "*Restoring Family Links*" (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door de taliban omdat zijn vader en broer voor de Amerikanen en de voormalige Afghaanse overheid werkten. Tevens vreest hij voor een wraakactie van familieleden van mensen die omkwamen bij een aanval van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten (ANSF) in zijn dorp in 2016-2017. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante incoherenties, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan de naar voor geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst (i) blijkt dat verzoeker herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn werkelijke leeftijd.

Verder (ii) kan aan de bewering van verzoeker de zoon en broer te zijn van voormalige leden van het ANSF geen enkel geloof gehecht worden. Zo heeft hij (a) niet aannemelijk gemaakt dat hij en de personen van wie hij documenten voorlegde daadwerkelijk familie zijn. Omwille van meerdere redenen volstaan de door verzoeker voorgelegde taskara's van hemzelf, zijn vermeende vader en broer niet om de familieband aan te tonen. Verder (b) kan wegens verzoekers uiterst beperkte kennis omtrent de werkzaamheden van zijn vader geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen dat de persoon waarvan hij de documenten voorlegde daadwerkelijk zijn vader betreft. Hij kan niet eenduidig verklaren over het beroep van zijn vader, zijn eenheid en zijn taken voor de Amerikanen. Ook verzoekers verklaringen over de voorgelegde documenten, te weten de wapenbadge, werkbadge en vijf werkcertificaten, zijn niet bij machte om zijn familieband met de persoon van wie deze documenten zijn aannemelijk te maken. Verder kan door het gebrek aan kennis over de latere tewerkstelling van zijn vader bij de lokale politie en zijn aansluiting bij de lokale volksopstand ook hieraan geen geloof gehecht worden. Daarnaast (c) kan wegens verzoekers uiterst beperkte kennis en

verscheidende incoherenties omtrent de werkzaamheden van zijn broer geen geloof gehecht worden aan zijn beweringen dat de persoon waarvan hij de documenten voorlegde daadwerkelijk zijn broer betreft. Zijn oppervlakkige en onsamenhangende verklaringen doen in hevige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweringen een broer te hebben die werkzaam was bij het ANSF. Het is daarbij zeer merkwaardig dat hij de eenheid van zijn broer niet kon noemen, de voorgelegde kopieën van foto's van zijn vermeende broer kunnen eender wie betreffen en bevestigen niet dat deze zijn beweerde broer betreffen, de opgegeven startdatum van zijn broer bij het leger komt niet overeen met de voorgelegde documenten en de voorgelegde wapen- en werkbades en de Kabul Bankkaart van zijn beweerde broer vertonen een markante incoherentie, meer bepaald wat de naam betreft. Voorts kan ook aan de beweringen een broer te hebben die werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie geen geloof worden gehecht. Zo is zijn kennis over die werkzaamheden opvallend summier en niet overtuigend en liggen er geen documenten voor ter staving hiervan. Tot slot, voor zover verzoeker stelde dat zijn beweerde vader en broer Afghanistan hebben verlaten tijdens de machtsovername, is het zeer opmerkelijk dat zijn vader en broer hem hier niet over hebben geïnformeerd. Daarenboven is het opmerkelijk dat verzoeker en zijn familie geen enkele poging hebben ondernomen toen hij nog in Afghanistan was om zijn vader en broer te vinden.

Gezien de profielen van verzoekers beweerde vader en broer, die als ongeloofwaardig worden beschouwd, aan de basis zouden liggen van de voorgehouden vervolgingsfeiten, kunnen (iii) ook deze vervolgingsfeiten niet als geloofwaardig worden beschouwd. Wat deze vervolgingsfeiten betreft, merkt de commissaris-generaal nog op (a) dat de aanval van de Afghaanse *Special Forces* en de Amerikanen in zijn dorp drie tot vier jaar voor de machtsovername plaatsvond, wat wil zeggen dat zijn beweerde vader toen al drie of vier jaar niet meer werkzaam was voor de Amerikanen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekers vader na al die jaren nog beschuldigd zou worden voor een aanval op talibanleden in het dorp en verder is het opmerkelijk dat zijn vader geen waarde hechtte aan de ontvangen driebrieven en ze verscheurde. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van verzoekers vader, is het niet aannemelijk dat zijn familie daadwerkelijk brieven ontving en kan verzoekers vrees voor de taliban die hieruit voortvloeit niet worden aangenomen. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de taliban twee keer verzoekers huis zouden hebben doorzocht na de machtsovername en hem bij een derde keer zouden hebben meegenomen. Verder houden verzoekers verklaringen over zijn vrijlating geen steek, wat maakt dat aan de gevangenneming door de taliban geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast (b) kan verzoekers vrees voor vervolging door de families van de talibanleden die omkwamen bij de aanval in het dorp niet als geloofwaardig worden beschouwd.

De door verzoeker voorgelegde documenten (iv) vermogen bovenstaande appreciatie, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, niet te wijzigen.

Ter volledigheid (v) merkt de commissaris-generaal nog op dat verzoeker na aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij in Oostenrijk, waar zijn vingerafdrukken werden genomen, besloot verder te reizen naar België.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben met uitzondering van (v) betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

2.3.5.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voor de taliban.

2.3.5.3. De Raad treedt vooreerst het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd:

“Voorop moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 december 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: “Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H. A. op datum van 22-12-2022 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog

hoger. Immers een de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen.” Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent op 31 juli 2006 (zie Verklaring DVZ, vraag 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal stelde u aanvankelijk geboren te zijn in 2001, wat u vervolgens aanpaste naar 2004 (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 04 maart 2024 [CGVS], p. 3). Daarentegen werd doormiddel van het leeftijdsonderzoek uw geboortedatum vastgesteld op 01 januari 1999. De vaststelling dat u herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker betoogt dat hij zich op aanraden van derden aanvankelijk jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is opdat hij aldus betere materiële bijstand en opvang zou kunnen bekomen, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute, en dit vanaf het eerste interview. De Raad wijst verzoeker erop dat zijn leeftijd een essentieel aspect van zijn identiteit betreft, waarvan dan ook eens te meer verwacht mag worden dat hij hierover waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen. Dat verzoeker in weerwil van deze medewerkingsplicht zich beduidend jonger voordeed dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn, doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoekers verschoning dit te hebben gedaan met het oog op het bekomen van betere materiële bijstand en opvang, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker betoogt spontaan te hebben aangegeven dat hij werkelijk in 2004 geboren is, stipt de Raad aan dat verzoeker pas na confrontatie met het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie klaarheid schepte over zijn voorgehouden werkelijke leeftijd en dat hij doorheen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij zijn taskara heeft voorgelegd, net om zijn leeftijd en transparantie te bewijzen, herhaalt de Raad dat verzoeker doorheen zijn verklaringen meerdere keren een andere geboortedatum opgaf. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarnaar in de bestreden beslissing door middel van een consulteerbare weblink wordt gerefereerd (COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afgaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Gelet op wat voorafgaat, kan

aan zijn voorgelegde taskara maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Deze bewijswaarde wordt nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat uitwijst dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook op de niet-leesbaarheid van het jaar van afgifte (administratief dossier notities persoonlijk onderhoud, p. 15), niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

2.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt voorts op zeer omstandige wijze uiteengezet dat geen geloof kan worden gehecht aan het ten berde gebrachte asielrelaas en de voorgehouden vrees voor vervolging. De commissaris-generaal besluit hiertoe omwille van verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante incoherenties.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst aangehaald dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en de personen van wie hij documenten heeft voorgelegd daadwerkelijk familie zijn. Verzoeker werpt op dat hij de taskara's van zichzelf, zijn vader en broer heeft voorgelegd om de verwantschap te bewijzen en dat hierop, hoewel zijn taskara wat zijn geboortedatum betreft niet duidelijk leesbaar is, duidelijk staat dat verzoeker en zijn broer dezelfde vader hebben en in hetzelfde dorp geboren zijn. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen: *“Een taskara is een Afghaans document met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Deze taskara's stellen dat u en uw broer dezelfde vader hebben, maar uw taskara is niet volledig leesbaar (CGVS, p. 15-16). Dit ondermijnt de bewijswaarde van uw taskara ten eerste. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Enkel deze taskara's volstaan dan ook niet om uw familieband aan te kunnen tonen. In dit licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw verklaringen omtrent uw beweerde vader en broer en hun tewerkstellingen.”* Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara's kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt eveneens voor de andere door verzoeker voorgelegde Afghaanse documenten.

Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker meerdere foto's die de verwantschap met zijn broer en vader moeten aantonen (stuk 8). Ter terechtzitting verduidelijkt hij dat hij foto's neerlegt van zijn broer uit 2010, een foto van hemzelf, zijn vader en een neef uit 2018 en een foto van zijn vader en broer uit 2019. De door verzoeker beweerde familieband wordt echter niet aangetoond op basis van deze foto's. Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan geen bewijswaarde worden gehecht. Foto's kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Bovendien laat verzoeker in dit kader na om aan te geven waarom hij deze foto's, hoewel deze reeds zouden dateren van 2010, 2018 en 2019, niet eerder heeft neergelegd en op welke wijze hij deze foto's alsnog kon bekomen. De Raad heeft geen zicht op

waar en onder welke omstandigheden de foto's werden gemaakt. De voorliggende, overigens slechts kopieën van foto's zijn hoogstens een indicatie dat verzoeker een kennis zou kunnen zijn. Verder stipt de Raad aan dat verzoeker nog steeds geen enkele foto neerlegt waarop hijzelf samen met zijn broer zou staan afgebeeld. De drie foto's waarop de voorgehouden broer staat afgebeeld en de foto waarop deze zou staan met de vader bevatten immers nergens een beeltenis van verzoeker zelf. Waar verzoeker op een foto uit 2018 te zien zou zijn met zijn vader en neef, toont deze enkele foto hoogstens aan dat er een zekere connectie was, maar deze foto bewijst geenszins een familieband. De Raad besluit dan ook dat de betreffende foto's, zelfs samengenomen met de taskara's waaraan zo weze nogmaals herhaald slechts een zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht, de verwantschap niet aantonen, laat staan dat zij aantonen dat verzoeker omwille van de beweemde werkzaamheden van de voorgehouden vader en broer een persoonlijke vrees voor vervolging heeft.

Aangaande zijn beweemde vrees vanwege het werk van zijn vader, werpt verzoeker op dat hij alle informatie gaf die hij had over het beroep van zijn vader en de problemen die hij in Afghanistan ondervond en dat hij ook alle (originele) documenten heeft voorgelegd waarover hij beschikte. De Raad stipt aan dat uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, geenszins afgeleid kan worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen. Waar hij opwerpt dat hij alle informatie gaf waarover hij beschikte blijkt uit de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin ook wordt ingegaan op de voorgelegde documenten, evenwel dat die informatie alleszins zeer beperkt is en geheel niet voldoet om te doen geloven dat zijn vader daadwerkelijk voor de Amerikanen en naderhand voor de Afghaanse lokale politie en de lokale volksopstand zou hebben gewerkt:

“Ten tweede kan wegens uw uiterst beperkte kennis omtrent de werkzaamheden van uw vader, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de persoon waarvan u de documenten voorlegde daadwerkelijk uw vader betreft. U gevraagd alles wat u weet te vertellen over de job van uw vader voor het voormalige Afghaanse nationale leger, stelde u dat hij op een basis in Khogyani werkte, de plek verdedigde waar Amerikanen gestationeerd waren en hij “soldaat/politieagent” was (CGVS, p. 9-10). Betreffende de eenheid van uw vader, stelde u dat hij “een soldaat, een politieagent” was (CGVS, p. 10). Dit is zeer opmerkelijk, gezien dit twee totaal verschillende beroepen betreft bij zeer verschillende afdelingen van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Daarenboven gaf u hiermee geen antwoord op de vraag. Op de vraag wat de naam was van de groep waar uw vader voor werkte, een specifiek bataljon, brigade of divisie, antwoordde u dat dit “Skoot” was (CGVS, p. 10). Dit is een merkwaardig antwoord, wat tevens niet overeenkomt met de door u voorgelegde documenten. Dat u niet eenduidig kan verklaren over het beroep van uw vader en zijn eenheid, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U vervolgens gevraagd wat u verder kon vertellen over uw vaders job, antwoordde u dat er “niets bijzonders” te vertellen was (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de taken van uw vader antwoordde u nogmaals dat hij de plek waar de Amerikanen gestationeerd waren verdedigde (CGVS, p. 10). Voor een tweede keer gevraagd alles te vertellen over de job van uw vader, gaf u aan dat uw vader vaak over gevechten sprak (CGVS, p. 11). U nogmaals gevraagd wat u verder nog weet over de job van uw vader, stelde u de complete informatie al gegeven te hebben (CGVS, p. 21). Vervolgens gevraagd of u zich verder nog iets herinnerde over de job van uw vader, vertelde u over zijn salaris en zijn verlof (CGVS, p. 21). Gelet op het feit dat uw vader volgens uw verklaringen zeven à acht jaar voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 10), zijn uw verklaringen uitermate beknopt en oppervlakkig. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, doet uw gebrek aan kennis ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een vader te hebben die werkte voor de ANSF.

Ook uw verklaringen betreffende de documenten die hebt voorgelegd, zijn niet bij machte om uw familieband met de persoon van wie deze documenten zijn, aannemelijk te maken. Zo verklaarde u over de wapenbadge en de werkbadge enkel dat deze waren van “toen hij bij de Amerikanen was” en dat het door de Amerikanen aan uw vader werd gegeven (CGVS, p. 16-17). Gevraagd waarom uw vader de werkbadge kreeg, stelde u dit niet te weten omdat het uw vaders job was (CGVS, p. 17). Deze uitleg is echter niet voldoende om uw gebrek aan kennis te rechtvaardigen. Wat betreft de vijf werkcertificaten van uw vader, kwam u telkens niet verder dan te stellen dat deze door de Amerikanen werd afgegeven op de plek waar uw vader werkte, dat uw vader daar lange tijd heeft gewerkt en hij veel waarderingsbrieven kreeg (CGVS, p. 17-18). Gezien u zelf stelde dat uw vader deze certificaten op verschillende momenten kreeg, is het niet meer dan logisch dat uw vader deze certificaten voor verschillende redenen ontving. Uw gelijkaardige verklaringen voor alle certificaten is dus absoluut niet logisch en ondermijnt uw geloofwaardigheid. U stelde weliswaar uw vader gevraagd te hebben naar de betekenis van de documenten, waarbij de enige uitleg was dat het om een waarderingsbrief ging die liet zien dat uw vader voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 19). Ook deze uitleg is erg summier. Daarenboven stelde u toen nog heel jong te zijn en zich niet meer te herinneren wanneer u uw vader dit

gevraagd hebt. Gelet op het reeds vermelde belang van het profiel van uw beweerde vader, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis.

Tevens stelde u dat uw vader één of anderhalf jaar nadat hij stopte met zijn werkzaamheden bij de Amerikaanse basis zich aansloot bij de lokale politie (CGVS, p. 10). Toen de posts eenmaal waren opgericht sloot uw vader zich volgens u aan bij de lokale volksopstand (CGVS, p. 10). Uw gebrek aan kennis over deze latere tewerkstelling maken dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Over zijn tijd bij de lokale politie stelde u “geen specifiek nieuws” te hebben (CGVS, p. 10). Dit is zeer vreemd. Ook kon u niet zeggen met wie uw vader werkte (CGVS, p. 22). U gevraagd wat u kon vertellen over de job van uw vader bij de volksopstand, wist u niet hoe u dit moest uitleggen (CGVS, p. 22). Nogmaals gevraagd alles wat u weet over uw vaders werkzaamheden bij de volksopstand te vertellen, stelde u slechts dat uw vader het gebied verdedigde, de wacht hield en het niet toeliet dat de taliban de dorpen binnen gingen (CGVS, p. 22). Op de vraag wat u nog kon vertellen over uw vaders job bij de volksopstand antwoordde u dat hij “misschien niets specifiek heeft gedaan” (CGVS, p. 22). Uw uiterst beperkte kennis over de werkzaamheden van uw vader bij de volksopstand is zeer opmerkelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een vader te hebben die werkzaam was voor de volksopstand. Dient hierbij nog eens benadrukt te worden dat u al geruime tijd volwassen was - u was 22 jaar oud bij vertrek uit Afghanistan - waardoor redelijkerwijze verwacht kon worden dat u meer toelichtingen zou kunnen verschaffen, quod non.”

Verzoeker laat deze overwegingen, met uitzondering van één semantische opmerking, geheel ongemoeid. Waar hij opwerpt dat hij niet gezegd heeft dat zijn vader een “skooft” was, maar een “escort”, een Engelse tem die als zodanig in Afghanistan wordt gebruikt en die de tolk verkeerd had vertaald, wijst de Raad erop dat uit de neerslag van zijn gezegden blijkt dat verzoeker aangaf te denken dat, gevraagd of de groep waar zijn vader mee werkte een specifieke naam had, een bataljon, brigade of divisie, dit de naam “Skooft” was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Indien hij daadwerkelijk “escort” had gezegd, kan verwacht worden dat de tolk dit ook als dusdanig zou hebben begrepen. Dat het hier een vertaalfout betreft, kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoeker op geen enkele wijze afdoende aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Wat er ook van zij, verzoekers kritiek spitst zich slechts toe op één miniem onderdeel uit de motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan terdege en omwille van meerdere pertinente overwegingen kan worden besloten dat verzoekers kennis over de beweerde werkzaamheden van zijn vader (voor de Amerikanen) uiterst beperkt, beknopt en oppervlakkig is.

Eenzelfde bemerking kan worden gemaakt voor verzoekers uiterst beperkte kennis en de incoherenties in zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer bij het leger en later de lokale politie. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd door de commissaris-generaal:

“Ten derde kan wegens uw uiterst beperkte kennis en verscheidene incoherenties omtrent de werkzaamheden van uw broer, geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de persoon waarvan u de document voorlegde daadwerkelijk uw broer betreft. U gevraagd alles wat u weet te vertellen over de job van uw broer, antwoordde u – naast de vraag weliswaar – dat hij vele verhalen vertelde en vroeg u of u een verhaal moest vertellen (CGVS, p. 11). U gezegd dat u alles wat u weet mag vertellen, gaf u een algemeen antwoord: uw broer “vertelde dat gevechten vaak voor kwamen in een bepaalde provincie en dat de taliban veel soldaten tot martelaar heeft gemaakt” (CGVS, p. 11). Een tweede keer gevraagd alles wat u verder weet over de job van uw broer te vertellen, stelde u destijds jong te zijn geweest en geen specifieke informatie te hebben (CGVS, p. 11). Uw ‘jonge’ leeftijd is geen verschuiving voor uw gebrek aan kennis over de tewerkstelling van uw beweerde broer. Voor een derde keer gevraagd alles wat u weet over de job van uw broer te vertellen, kwam u niet verder dan de frequentie van zijn verlof, het gegeven dat hij vaak bij gevechten betrokken was en dat hij voor lange tijd heeft gediend (CGVS, p. 23). U voegde daar aan toe dat u geen specifieke informatie hebt (CGVS, p. 23), wat uitermate vreemd is gezien het belang van het profiel van uw beweerde broer en uw eigen eerdere verklaring dat uw broer een lange tijd gediend heeft. Er kan hierdoor redelijkerwijze verwacht worden dat enige kennis heeft over de werkzaamheden van uw beweerde broer. U nogmaals gevraagd wat u verder kunt vertellen over de job van uw broer, gaf u nogmaals aan dat hij voor lange tijd gediend heeft en bij gevechten betrokken is geweest. U vulde dit aan door te stellen dat u reeds een uitgebreide uitleg gaf (CGVS, p. 23). Dit is echter niet het geval en gaat tevens voorbij aan de gestelde vraag. Doorgevraagd op de gevechten die u meermaals aanhaalde, bleef u weer oppervlakkig door te stellen dat gevechten normaal waren in Afghanistan en overal gebeurden (CGVS, p. 23). Tevens stelde u dat er geen groot gevecht was voor u over kon spreken, u zei zich dat niet te herinneren (CGVS, p. 23). Het is eens te meer opmerkelijk dat u deze gevechten meermaals aanhaalde en er vervolgens niet uitgebreid over kon verklaren. Uw oppervlakkige en onsamenhangende verklaringen doen in hevige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen een broer te hebben die werkzaam was bij de ANSF.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u de eenheid van uw broer niet kon noemen. U herhaalde slechts dat uw broer voor het leger werkte (CGVS, p. 11-12). Vervolgens gevraagd naar het uniform van uw broer, verwees u gelijk naar foto's op uw gsm (CGVS, p. 12). Deze foto's stuurde u na het persoonlijk onderhoud via uw

advocaat naar het CGVS (zie document 14 groene map). Wat deze twee werkfoto's van uw broer betreft, dient opgemerkt te worden dat het bij dergelijke foto's voor het CGVS onmogelijk is om te weten wie de gefotografeerde mensen zijn en in welke omstandigheden de foto's zijn genomen en of ze al dan niet zijn geposeerd. Daarenboven betreft dit fotokopieën, welke weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemt allemaal des te meer daar uit objectieve informatie (zie infra) blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. U legde kopieën van foto's van uw beweerde broer neer, doch geen enkele foto waarop u samen met hem in familieverband staat afgebeeld. De kopieën die u neerlegde kunnen met andere woorden van eender wie zijn en bevestigen niet dat dit uw beweerde broer betreft.

Eveneens gevraagd wanneer uw broer begon bij het leger, stelde u dat hij ongeveer van 2007 tot 2013 werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 11). Dit komt echter niet overeen met de door u voorgelegde documenten. Zo stelt het militairboekje van uw broer dat hij zich op 27 Jaddi 1386 Afghaanse kalender (cf. 17 januari 2008 Gregoriaanse kalender) aanmeldde bij het rekruteringscentrum (CGVS, p. 19-20) en schreef hij zich volgens zijn wapenbadge in op 6 april 2010 (zie document 9 groene map). Ook het beweerde einde van uw broers tewerkstelling bij het voormalige Afghaanse nationale leger komt niet overeen met de voorgelegde werkbadge, die stelt dat het contract van uw broer liep tot 5 oktober 2014 (zie document 8 groene map). Deze incoherenties tussen uw verklaringen en de voorgelegde documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde wapen- en werkbadges en de Kabul Bankkaart van uw beweerde broer een markante incoherentie vertonen. Zo vermeldt de werkbadge van uw broer de achternaam H. terwijl de wapenbadge en de Kabul Bankkaart de achternaam M. vermelden (zie documenten 8, 9, 10 groene map). Men kan verwachten dat deze badges op hetzelfde moment en met dezelfde beschikbare informatie worden opgesteld. Het is dan ook bevreemdend dat deze drie documenten niet dezelfde achternaam van uw broer bevatten. Gelet op de reeds besproken relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, kunnen deze documenten dan ook niet de tewerkstelling van uw beweerde broer onderschrijven. Tevens kan hiermee niet worden aangetoond dat de persoon van wie de documenten afkomstig zijn, daadwerkelijk uw broer betreft.

Voorts kan ook aan uw beweringen een broer te hebben die werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie, geen geloof worden gehecht. Zo kon u niet verklaren wie de collega's van uw broer waren en kende u enkel de naam van een commandant maar wist u niet of zijn naam S. of S...e was (CGVS, p. 12). Wat betreft de taken van uw broer stelde u dat hij "naar buiten ging om te vechten" als ze een rapport kregen. In acht genomen dat uw broer in 2014 of halverwege 2015 begon bij de lokale politie en hij daar dus vijfenhalf à zeven jaar werkzaam is geweest, is uw kennis opvallend summier en niet overtuigend. Daarenboven heeft u geen documenten ter staving van zijn tewerkstelling bij de lokale politie voorgelegd, wat voorst afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Ook hier laat verzoeker in zijn verzoekschrift het gros van de overwegingen geheel onverlet en spitst hij zich in zijn verweer enkel toe op twee deelaspecten van bovenstaande motieven, zijnde de tegenstrijdigheden met betrekking tot de werkdata van zijn broer en zijn achternaam. In verband met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over de werkdata van zijn broer bij het Afghaanse leger en de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, werpt verzoeker op dat de Afghaanse kalender niet dezelfde is als de Gregoriaanse en het Afghaanse jaar verandert in het midden van het Gregoriaanse kalenderjaar, waardoor het verschil van één jaar niet te wijten is aan een inconsistentie van zijn kant, maar veeleer aan de benadering die hij heeft gemaakt door de data om te rekenen van de ene kalender naar de andere. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker niet geheel vertrouwd is met de westerse kalender, blijkt geenszins dat hem gevraagd werd het werk van zijn broer bij het leger te situeren aan de hand van westerse jaartallen. Integendeel blijkt dat verzoeker zelf verwees naar "ongeveer van 2007 tot 2013" als de periode waarin zijn broer bij het leger werkzaam zou zijn geweest en dat hij geenszins opwierp moeite te hebben met (het omzetten naar) de westerse kalender (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Verder legde verzoeker zelf documenten neer aangaande de beweerde werkzaamheden van zijn broer van het leger. Verwacht mag worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van deze documenten. Van een verzoeker mag immers worden verwacht dat hij zich bewust is van het belang van deze documenten en dat hij zich ernstig informeert over elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten, in het bijzonder wat betreft de inhoud van documenten die hij ter staving van zijn vluchtrelaas voorlegt.

Voorts benadrukt de Raad dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Waar in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat de voorgelegde werkbadge de achternaam H. vermeldt terwijl de wapenbadge en Kabul Bankkaart de achternaam M. vermelden, benadrukt verzoeker dat

achternamen in Afghanistan niet hetzelfde belang hebben als in België en dat zijn broer zowel de bijnaam M. als H. gebruikte. Verzoeker kan niet gevolgd worden in dit, overigens niet geconcretiseerd, betoog. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat de badges, zijnde officiële werkdocumenten, en de Kabul Bankkaart worden opgesteld met vermelding van dezelfde achternaam van de voorgehouden broer van verzoeker. Dat zijn broer zowel de bijnaam M. als H. zou gebruiken, doet hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in het geheel niet ingaat op de overige motieven en overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en vrees zodat de Raad zich, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, volledig schaaft achter deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, en die op afdoende en uitvoerige wijze zijn uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.3.5.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde en in dit arrest nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker emailuitwisseling met de Rode Kruis-dienst “*Restoring Family Links*” (stuk 9), waarmee hij wil aantonen dat zijn vader en broer nog steeds vermist zijn. De Raad stipt aan dat in dit document de vader en broer niet bij naam worden vernoemd, zodat een familieband met de beweerde personen niet als dusdanig kan worden vastgesteld. Dit document, waarin op algemene wijze gesteld wordt dat de zoektocht niets heeft opgeleverd, toont niet aan om welke redenen de gezochte personen Afghanistan hebben verlaten en is evenmin in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven om te buigen. In verband met het vermist zijn van verzoekers beweerde vader en broer wordt overigens in de bestreden beslissing nog terdege als volgt overwogen: *“Voor zoverre u stelde dat uw beweerde vader en broer Afghanistan verlaten hebben tijdens de machtsovername, is het zeer opmerkelijk dat uw vader en broer u hier niet over hebben geïnformeerd (CGVS, p. 22-23). U was de oudste zoon thuis als uw vader en broer afwezig waren en u was dan verantwoordelijk voor het huishouden (CGVS, p. 4). Daarenboven was u ten tijde van de machtsovername al een volwassen man, waardoor het niet aannemelijk is dat zij zonder enig bericht zijn vertrokken. Logischerwijs hadden zij u hiervan op de hoogte gebracht. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw familie geen enkele poging hebben ondernomen toen u nog in Afghanistan was om uw vader en broer te vinden (CGVS, p. 22). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat men al het mogelijk probeert om vermiste gezinsleden terug te vinden – zeker als deze werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid en gezocht worden door de taliban – en om meer informatie te krijgen over hun verblijfsplaats. Dat u en uw familie dit niet direct gedaan hebben, is zeer opmerkelijk en zet grote vraagtekens bij de daadwerkelijke vermissing van uw beweerde vader en broer.”*

2.3.5.6. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.5.7. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa, aangezien de taliban hem als een ongelovige zullen beschouwen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het 'Algemeen Ambtsbericht' wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

"geloofoethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico’s voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers geboortedatum, na de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij, werd vastgesteld op 1 januari 1999, waardoor kan aangenomen worden dat verzoeker momenteel zo’n vijftientig jaar oud is en in België is toegekomen op zo’n drieëntwintigjarige leeftijd na een reis van ongeveer veertien maanden om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 21 november 2022. Verzoeker verblijft bijgevolg net geen twee jaar in België en zou tot meerderjarige leeftijd in Afghanistan hebben gewoond, waar hij tot de negende klas naar school ging en waar hij ook naar de madrasa ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het dossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie en vrienden in Afghanistan (*ibid.*, p. 6-7 en bevestigd ter terechtzitting). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ongeveer twee jaar in België verblijft en al drie jaar weg is uit Afghanistan, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Waar hij opwerpt dat hij nooit in een land heeft gewoond dat volledig door de taliban en hun regels wordt geregeerd, stipt de Raad aan dat verzoeker, zou weze herhaald, nog beschikt over een netwerk van familie en vrienden in Afghanistan zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen

elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker reeds enige tijd in België werkt en zich (heeft) in(ge)zet voor zijn werkgever (verzoekschrift, stuk 3 en aanvullende nota, stukken 4, 10-11) alsook Frans leert (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7) en hier vrienden heeft lovenswaardig is, maar hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Het is voorts positief dat verzoeker tolerant is jegens alle religies, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Hetzelfde kan worden gezegd over de één enkele foto waarop verzoeker te zien is in een magazijn met naast zich een fles wodka en de verklaring dat hij af en toe alcohol drinkt. Het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen doet niet besluiten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet terug zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen en waarden.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker, zoals zou moeten blijken uit drie bij de aanvullende nota gevoegde foto's en de verklaringen ter terechtzitting, een feitelijke relatie heeft van zo'n achttal maanden met een Belgisch meisje – waarover verzoeker overigens geen enkele verdere toelichting verschaft – kan niet blijken dat hij verwesterd gedrag vertoont of dat hij door zijn relatie een andere kijk heeft geïnternaliseerd op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan heersende normen en waarden. Hij geeft ter terechtzitting aan dat zijn familie in Afghanistan niet op de hoogte is van zijn relatie. In dat opzicht is het bevreemdend dat verzoeker wel een foto van hem en zijn vrienden op zijn, volgens hem, openbaar Facebook-profiel zou hebben geplaatst en dienvolgens van de taliban een dreigbericht zou hebben ontvangen. Uit stuk 6 gevoegd bij de aanvullende nota blijkt dat de bedreigingen afkomstig zijn van een persoon, een vermeend talibanlid, waarmee verzoeker evenwel zelf vriend is op Facebook. Het is dan ook vreemd dat verzoeker ter terechtzitting aangeeft deze persoon niet te kennen en dat hij vrienden zou worden met iemand die als profielfoto, naar eigen zeggen, de afbeelding van een talibanstrijder gebruikt die lang geleden is omgekomen. Aan de ontvangen bedreigingen kan weinig geloof gehecht worden.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de *sharia* die de taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad herhaalt verder dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die net geen twee jaar in België verblijft, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift o.a. naar informatie waaruit blijkt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar precies omdat de nood van de bevolking nog zo hoog is en dat uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt dat de situatie thans nog verslechterd is in Afghanistan en dit op vele vlakken. Betreffende verzoekers verwijzingen naar artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Waar verzoeker stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15, (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten M'Bodj (C-542/13) en M.P. (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor, zoals eerder uiteengezet. Verder wijst de Raad erop dat ook het EHRM in zijn rechtspraak verwijst naar een element van opzettelijkheid (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H./Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, Sufi en Elmi, § 281).

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, zoals die door het EHRM wordt geanalyseerd in het arrest "*Sufi en Elmi*" van 28

juni 2011, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig is, met *de-factomin*isters en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factore* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factore* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "*explosies/geweld op afstand*". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "*gevechten*", 33 als "*explosies/geweld op afstand*" en 105 als "*geweld tegen burgers*" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "*minstens*" 17 doden en "*tientallen*" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker citeert uit rapporten, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in zijn regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie.

Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker verwijst naar vernietigingsarrest nr. 298 315 van de Raad van 7 december 2023 en een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 14 februari 2023, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat voorheen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan Afghanen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar een situatie die niet langer bestaat, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.6.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS